

# S Touaregem za Drákulou

Touareg se na silnici chová jako velké, pohodlné a luxusní SUV, ale terén přitom zvládne jako suverénní offroad. Na vlastní kůži si to vyzkoušeli účastníci expedice do rumunských Transylvánských Alp, kterou v srpnu uspořádal český importér značky Volkswagen, Import VOLKSWAGEN Group s. r. o., spolu se společností OFF ROAD WORLD pod hlavičkou letos založeného projektu TouaregClub.

Text: Michal Šesták a Jirka Chramosil ◊ Foto: TouaregClub



➤ V kraji hraběte Drákuly: Touaregy neohroženě brázdily hřebeny rumunských Transylvánských Alp.

**P**rvní offroadové expedice Touaregů pro zákazníky značky Volkswagen se zúčastnilo devět zákaznických vozů a dva expediční speciály z celých Čech a Moravy. V sobotu 18. srpna vyjelo pět vozů z Prahy, dalších šest se připojilo v Brně. Motorizace byla různorodá: od pětilátců 2.5 TDI přes šestilánce 3.0 TDI až po „pětilitry“ V10 TDI. Drtivá většina účastníků byla v terénu poprvé – své miláčky používají z 99 % na silnici.

Přesun do Rumunska byl neobvykle rychlý – potvrdilo se, že na silnici je Touareg velmi rychlé SUV. Do cílové země jsme přijeli oproti plánu už první den s předstihem několika hodin. To, že jsme téměř v kuse ujeli 1000 km, na večerní náladě rozhodně neubralo, a tak se do pozdního večera debatovalo o prvních zážitcích z rumunských měst a vesniček.

Druhý den ráno jsme vyrazili do hor. Když jsme se dostali do údolí okolo jezera Lacul Vidra ve výšce kolem 1600 m n. m., bylo

jasné, že to v terénu nebude jednoduché. Sesuvy půdy dávaly jasně znát, jak obrovskou sílu měla voda při letních přívalových deštích. Některé trhliny na první cestě vedoucí na hřeben byly i metr hluboké a dva metry široké. Ani zapnuté mezinápravy a redukce nám nebyly nic platné, museli jsme ven z aut a alespoň ty největší díry zaházet kameny. Těch bylo naštěstí kolem dost stejně jako rukou, které zabraly jako jeden perfektně sehraný tým. Pak přišel první boční průraz pneu, což na krátko spravilo několik knotů. Nakonec se přidal ještě déšť, a tak jsme si užívali offroad naplno. Zabrát nám dal hliněný val, který se díky vytrvalému dešti změnil na val bahnitý, takže se dostaly ke slovu i kurty. Nálada byla báječná, všichni si pomáhali a všem posádkám se podařilo dostat jejich plechové miláčky na druhou stranu valu. Večer jsme se utábořili na horské louce s nádherným výhledem na Transylvánské pohoří. Protože přišlo, natáhli



## Z expediční kroniky

### 20. 8.

8:00 – Včerejší den nám dal pěkně zabrat, k roztrhané cestě se přidal déšť, který vydržel až do noci. Došlo i na kurty a tahalo se ostošest. Nakonec jsme zatábořili na louce asi v 1000 m. Auta k sobě a natáhli jsme plachtu, od vaření se pomalu přehoupala zábava v podplachetní párty. Teď je azuro.

### 23. 8.

Včera nebyl signál, vyjeli jsme opět na hřebeny do výšky přes 2000 m. Počasí nám přálo, tak jsme si užívali výhledy. Kamenité cesty daly zabrat i našim pneumatikám. Třetí defekt už knotem opravit nešel a další kolo s diskem už nebylo, tak přišly ke slovu montpáky a museli jsme about rezervní disk.

### 24. 8.

9:00 – Právě balíme tábor a vyrážíme na Transkarpatskou magistrálu přes Fagaraš. A začneme držet směr do Čech. Posádky i stroje jsou OK, byla to offroadová pohoda. Už teď se všichni těší na akci „S Touaregem za Tuaregy“, tedy v dubnu do Maroka. Těšte se na foto, která uveřejníme na webu, bylo to opravdu akční. Za celou partu posílám pozdravy! Zdar! Náčelník



Offroad jsme si užívali naplno. Některé trhliny na horských cestách byly i metr hluboké a dva metry široké.



> Bratrstvo neohrožených: Konvoj tvořilo devět zákaznických vozů a dva expediční speciály.

jsme mezi Touaregy plachty, a tak jsme mohli debatovat o zážitcích uplynulého dne v suchu až dlouho do noci.

Vzbudili jsme se do slunného rána a vydali se dál na hřebeny. Cesta už byla celkem dobrá, ale ostré kameny nás stály další boční průraz, který opět spravil knot. Trasou vedoucí bukovými a jehličnatými lesy jsme se kolem poledne dostali na hřebeny do výšky 2000 m n. m. Tady už byla jen kosodřevina a jeden panoramatický výhled střídal druhý. Pokračovali jsme po cestách zaříznutých do úbočí kopců a nakonec po samotných hřebenech, kde byly neznatelné koleje vyjeté v polehlé trávě. Navečer jsme sjeli do údolí k horskému potoku, kde jsme se utábořili a zapálili náš první táborák.

Čtvrtý den nám počasí opět přálo, tentokrát jsme ovšem projížděli po „státní silnici“, která se zařezávala do hřebenů hor ve výšce 2100 m n. m. Přestože měla i své číslo a lemovaly ji patníky, nelišila se svou kvalitou od cest předešlých. Výjezdem na hřeben jsme dosáhli nejvyššího bodu naší expediční trasy, 2172 m n. m., kde k našemu překvapení ležel bača pasoucí ovce s mobilním telefonem v ruce. Odpolední sjezd do soutěsky Polovragi byl zase akční, i tady zapracovala voda, a tak obrovské kameny střídaly trhliny. Najednou druhý expediční speciál, který uzavíral kolonu, dostal do vysílačky zprávu, že V10 uvízla na velkém kameni uprostřed cesty. Zkoušeli jsme stáhnout vůz z kamene kurtou, ale vzhledem k tomu, že se jednalo o cestu ve svahu o náklonu zhruba 28°, bylo stáhnutí zpět téměř nemožné. Nakonec jsme kus onoho velikého kamene museli odsekát palicí, aby se skoro tři tuny těžká V10 mohla opět dát do pohybu. Odměnou nám byla koupel v průzračné tůňce, kterou začínal několikakilometrový průjezd údolím.

Další den jsme zahájili prohlídkou jeskyní v soutěsce Polovragi. Následoval opět výjezd na hřebeny, kde jsme strávili takřka celý den. Večer jsme absolvovali náročný sjezd do údolí plný úvozových cest a pod horami jsme se dočkali nepříjemného překvapení v podobě teploty kolem 38°C. Utábořili jsme se přímo u jezu, respektive v odtokovém korytě pod největší rumunskou přehradou.

Od tohoto šestého dne nás bohužel čekal už jen asfalt. Cíl naší výpravy – hrad Vlada Tepeše alias hraběte Dráky – leží totiž na Transkarpatské magistrále, což je asfaltka klikatící se ve výšce kolem 2000 m n. m. přes pohoří Fagaraš. K hradu, který se tyčil vysoko nad námi na ostrém skalním výběžku, jsme dorazili kolem třetí odpoledne. Kvůli teplotě 39°C jsme se rozhodli odložit výstup na hrad na podvečer – čekalo nás totiž



> Offroadový adrenalin: Touaregy čekaly nejen kamenité cesty, ale i bahno či voda.

stoupání po 1500 schodech. Jiná cesta tu není, a tak jsme přemýšleli, jak se sem dostával hradní pán. Snad byl opravdu upír...

Ráno jsme se vydali k mementu socialismu, 165 m vysoké přehradní hrázi, která za sebou drží vody jezera Vidrarul. Od jezera silnice prudce stoupá po úpatích zelených skal, připomínajících švýcarské Alpy, až do výšky přes 2000 m n. m. Pak už nás čekal dlouhý sjezd a po něm cesta na východ k hranicím Maďarska. Následuje rozlučkový večírek a poslední přenocování – a ráno vyrazíme domů.

Při návratu do Čech začalo u jedné V10 při akcelerování něco tlouci do podvozku. Zjistili jsme, že jde o uvolněné středové uložení zadního kardanu. Po konzultaci s autorizovaným servisem Volkswagen v Praze jsme se rozhodli vyjmout celý zadní kardan. Dvouhodinová operace v 38stupňovém vedru byla korunována úspěchem, a tak V10 dojela společně s námi po vlastní ose až do Čech pouze s pohonem přední nápravy, se zapnutou redukcí a mezinápravou. Všechny ostatní vozy se vrátily v pořádku. Sériový Touareg tak dokázal, že ani těžký terén mu není vůbec cizí. K tomu, aby všechny peripetie zvládl, je potřeba jedna dodatečná investice – vhodné obutí. Vozy používaly většinou pneumatiky AT/R. Vzhledem k tomu, že tato expedice měla veliký úspěch, již nyní plánujeme další, tentokrát do Maroka. Více informací naleznete na stránkách projektu TouaregClub.

[www.touaregclub.cz](http://www.touaregclub.cz)

| < |



> Za jeden provaz:

Účastníci si navzájem pomáhali při překonávání náročného terénu.